

רוח. המקום הזה הוא שלם יותר מהכל, (שכתוב ישעיה נז) ואת דבא ושפל רוח) משום שמנמיך עצמו להשרות עליו את גאות הכל, הגאות שלמעלה, וזהו שלם. אבל לא כתוב, ואת עור ושבור וחרום ושרוע, אלא ואת דבא ושפל רוח. מי שמנמיך עצמו, הקדוש ברוך הוא זוקף אותו. ומשום כך, הפהן שעומד למטה כמו שלמעלה צריך להיות שלם יותר מהכל, ולא יראה פגום, ועל פן הזהיר את הפהנים, שכתוב איש מזרעך לדרתם אשר יהיה בו מום.

עוד פתח ואמר, (מלאכי א) וכי תגשון עור לזבח אין רע וכי תגישו פסח וחלה אין רע. וכי הקדוש ברוך הוא אומר אין רע? אם כך טוב הוא! אלא סוף הכתוב מוכיח, שישראל באותם הימים היו ממנים כהנים בעלי מומים על גבי המזבח ולשמם על המקדש, ואומרים: מה אכפת לקדוש ברוך הוא זה או אחר. והם היו שאומרים אין רע. והקדוש ברוך הוא השיב להם אותו דבר שהיו אומרים. אמר: ישראל, אתם אומרים כשמקריבים בעלי מומים לעבודתי אין רע, מה אכפת לו לקדוש ברוך הוא.

בסוף הפסוק מה כתוב? הקריבהו נא לפחתך הירצה או הישא פניך. אדם מכס, אם תרצו לשלם למלך ולהקריב לפניו דורון, אתם שולחים לו עם פגם או לא? הירצה או הישא פניך באותו הדורון? כל שפן וכל שפן כשאדם מקריבים לפני אדם פגום להקריב דורון, הרי הדורון שלכם נמסר לפלב, שודאי אדם הוא מפלא, פגים הוא

באתר תבירא, במאנא תבירא, דכתיב, (ישעיה נז) ואת דבא ושפל רוח. האי אתר שלים יתיר הוא מפלא, (דכתיב, ישעיה נז) ואת דבא ושפל רוח) בגין דמאיך גרמיה למשרי עליה גאותא דכלא, גאותא עלאה, ודא הוא שלים. אבל לא כתיב, ואת (ד' ז' א"ו ע"א) עור ושבור וחרום ושרוע. אלא ואת דבא ושפל רוח, מאן דמאיך גרמיה, קדשא בריך הוא זקיף ליה.

ובגניי כף, פהנא דקאים לתתא כגוונא דלעילא, בעי למיהוי שלים יתיר מפלא, ולא יתחזי פגים, ועל דא אזהר להו לכהני, דכתיב איש מזרעך לדרתם אשר יהיה בו מום.

הו פתח ואמר, (מלאכי א) וכי תגישון עור לזבח אין רע, וכי תגישו פסח וחולה אין רע, וכי קדשא בריך הוא אומר אין רע, אי הכי טוב הוא. אלא סופיה דקרא אוכח, דישראל באינון יומין הו ממן פהני מארי דמומין, על גבי מדבחה, ולשמשא על מקדשא, ואמרי מאי אכפת ליה לקודשא בריך הוא דא, או אחרא. ואינון הו דאמרי אין רע. וקודשא בריך הוא אתיב להון ההיא מלה דהו אמרי. אמר: ישראל אתון אמרי כד מקרבי מארי דמומין על פולחני אין רע, מאי אכפת ליה לקודשא בריך הוא.

סופיה דקרא מה כתיב, הקריבהו נא לפחתך הירצה או הישא פניך. בר נש מנייכו, אי בעיתו לשלומי למלכא, ולקרבא קמיה דורונא, אתון משדרין ליה בפגימא, או לא. הירצה או הישא פניך בההוא דורונא, כל שפן וכל שפן דאתון מקרבין קמאי בר נש פגים לקרבא דורונא, הא דורונא דלכון לכלבא אתמסר, דודאי בר נש דאיהו פגים, פגים

מְהִימְנוּתָא. וְעַל דָּא כָּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוּ מוּם לֹא יִקְרַב.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זְמִין קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַשְׁלֵמָא לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, וְלְאַשְׁתַּכְּחָא שְׁלִימִין בְּכֻלָּא, דְּלֹא יְהֵא בְּהוּן מְאָרִי דְמוּמִין כְּלָל, בְּגִין דִּיהוּן תְּקוּנָא דְעֵלְמָא, כְּאֵלִין מְאִנֵּי וְלִבּוּשָׁא דְבַר נֶשׁ דְּאִינוּן תְּקוּנָא דְגּוּפָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (אִיּוֹב לח) וַיִּתְיַצְבוּ כְּמוֹ לִבּוּשׁ.

(ס"א דְבַר אַחַר) תָּא חֲזִי, כַּד יִתְעַרוּן מֵעַפְרָא, כְּמָה דְעָא לּוּ, הֲכִי יְקוּמוּן, חֲגָרִין אִו סוּמִין עָא לּוּ, חֲגָרִין וְסוּמִין יְקוּמוּן, בְּהֵהוּא לִבּוּשָׁא, דְּלֹא יִמְרוּן דְאַחַרָא הוּא דְאַתְעַר. וְלִבְתַּר, קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִיטִי לִוּן, וַיִּשְׁתַּכְּחוּן שְׁלִימִין קַמִּיהּ, וְכַדִּין יְהֵא עֵלְמָא שְׁלִים בְּכֻלָּא, כְּדִין (זכריה יד) בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד.

שׁוּר אִו כְּשֵׁב אִו עַז כִּי יוֹלֵד וְהָיָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וְגו' (ויקרא כ"ב) רַבִּי יוֹסִי פְתַח,

(תהלים לו) צְדָקְתָךְ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוּם רַבָּה אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ יְיָ. הַאי קָרָא אֵית לְאַסְתַּכְּלָא בֵּיהּ, אָבַל תָּא חֲזִי, צְדָקָא: פְּתָרָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה. כְּהַרְרֵי אֵל: כְּאִינוּן טוּרִין עֲלָאִין קַדִּישִׁין, דְאַקְרוּן טוּרֵי דְאַפְרָסְמוּנָא דְכָנָא. וּבְגִין דְאִיהִי סְלָקָא לְאַתְקַשְׁרָא בְּהוּ לְעִילָא, כָּל דִּינְהָא בְּשִׁקּוּלָא חָדָא לְכֻלָּא, דְלִית בְּהֵהוּא דִינָא רַחֲמֵי. מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוּם רַבָּה. מִשְׁפָּט דְאִיהוּ רַחֲמֵי, נַחֲתִית לְתַתָּא לְהֵהוּא דְרָגָא לְתַקְנָא עֵלְמִין, וְחֵיִיס עַל כֻּלָּא, וְעַבִּיד דִּינָא בְּרַחֲמֵי לְבַסְמָא עֵלְמָא.

וּבְגִין דְאִיהוּ רַחֲמֵי, אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ יְיָ. לְכֻלָּא בְּשִׁקּוּלָא חָדָא. אָדָם וּבְהֵמָה, הָא אוּקְמוּהָ, מָאן דְהוּא אָדָם, וְשׁוּי לְגַרְמִיהּ בְּבֵהמָה. אָדָם וּבְהֵמָה: דִּין אָדָם, וְדִין בְּהֵמָה, בְּבֵהמָה. אָדָם וּבְהֵמָה - דִּין אָדָם וְדִין בְּהֵמָה אֶחָד הוּא. אָדָם -

שְׁהוּא פָּגוּם, פָּגוּם הוּא מְהַכְּל, פָּגוּם הוּא בְּאַמוּנָה. וְעַל כֵּן כָּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוּ מוּם לֹא יִקְרַב. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, עֲתִיד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַשְׁלִים עִם יִשְׂרָאֵל וְשִׁמְצָאוֹ שְׁלָמִים כְּלָל, שְׁהֲרֵי לֹא יִהְיֶה בְּהֵם כְּלָל בְּעֵלֵי מוּמִים, מְשׁוּם שְׁיִהְיֶה תְּקוּנָו שֶׁל עוֹלָם, כְּמוֹ הַפְּלִים הַלְלוּ וְלִבּוּשׁוֹ שֶׁל אָדָם שֶׁהֵם תְּקוּן הַגּוּף. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (אִיּוֹב לח) וַיִּתְיַצְבוּ כְּמוֹ לִבּוּשׁ.

(דְבַר אַחַר) בָּא רָאָה, כְּשִׁיתְעוֹרוּ מִהַעֲפָר, כְּמוֹ שְׁנַכְסוּ כֶּף יְקוּמוּ, חֲגָרִים אִו סוּמִים נַכְסוּ, חֲגָרִים וְסוּמִים - יְקוּמוּ, בְּאוֹתוֹ לִבּוּשׁ. שְׁלֹא יֵאמְרוּ שְׂאֵחַר הוּא שְׁהִתְעוֹרַר. וְאַחַר כֶּף הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִרְפָּא אוֹתָם וְיִמְצָאוּ שְׁלָמִים לְפָנָיו, וְאִזּוּ יִהְיֶה הָעוֹלָם שְׁלֵם כְּלָל, אִזּוּ - (זכריה יד) בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד. שׁוּר אִו כְּשֵׁב אִו עַז כִּי יוֹלֵד וְהָיָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וְגו'. רַבִּי יוֹסִי פְתַח, (תהלים לו) צְדָקְתָךְ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוּם רַבָּה אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ ה'. בְּפִסּוּק הַזֶּה יֵשׁ לְהַתְּבוּנָן בּוּ, אָבַל בָּא רָאָה, צְדָקָא - כְּתוּב קְדוּשׁ עֲלִיוֹן. כְּהַרְרֵי אֵל - כְּמוֹ אוֹתָם הָרִים עֲלִיוֹנִים קְדוּשִׁים שְׁנַקְרָאִים הָרִי אֶפְרָסְמוֹן זָךְ. וּמְשׁוּם שֶׁהִיא עוֹלָה לְהַתְּקַשֵּׁר בְּהֵם לְמַעְלָה, כָּל דִּינְיָהּ בְּמִשְׁקַל אֶחָד לְכָל, שְׂאִין בְּאוֹתוֹ הַדִּין רַחֲמִים. מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוּם רַבָּה - מִשְׁפָּט שֶׁהוּא רַחֲמִים יוֹרֵד לְמַטָּה לְאוֹתָהּ הַדְּרָגָה לְתַקְנָן עוֹלְמוֹת, וְחָס עַל הָעוֹלָם, וְעוֹשֶׂה דִין בְּרַחֲמִים לְבִשְׁם אֵת הָעוֹלָם.

וּמְשׁוּם שֶׁהוּא רַחֲמִים - אָדָם וּבְהֵמָה תוֹשִׁיעַ ה'. לְכָל בְּמִשְׁקַל אֶחָד. אָדָם וּבְהֵמָה, הָרִי פְרִשׁוּהָ, מִי שֶׁהוּא אָדָם וְשֵׁם אֵת עֲצָמוֹ - (בראשית יז) וּבֶן שְׁמֹנֶת יָמִים יִמּוּל

חד הוא. אדם: (בראשית יז) וּבֶן שְׁמֹנֶת יָמִים יִמַּל לָכֶם פֶּל זָכָר. בְּהֵמָּה: וְהָיָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלְאָה יִרְצָה לְקַרְבֵּן אִשָּׁה לַיְי, בְּגִין דִּיעֵבֵר עַל־יְהוּ שְׁבַת חַד, וְהָא אוֹקְמוּהָ.

לָכֶם פֶּל זָכָר. בְּהֵמָּה - וְהָיָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלְאָה יִרְצָה לְקַרְבֵּן אִשָּׁה לַה', כְּדִי שְׁתַּעֲבֹר עֲלֵיהֶם שְׁבַת אַחַת, וְהָרִי פִרְשׁוּהָ.

רְבִי חֵיִיא פִתַּח, (שופטים ה) ה' בְּצִאתְךָ מִשְׁדֶּה אָדוֹם אֲרָץ רַעֲשָׁה גַם שָׁמַיִם נִטְפוּ. בֵּא רְאָה, אֲשֶׁר־יִהְיֶה יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה בְּהֶם, וְהֵם נִדְבָקִים בּוֹ וְנִקְרָאִים קְדוּשִׁים, עִם קְדוּשׁ. וְכֵן עַד שֶׁהֶעֱלָה אוֹתָם לְדִרְגָּה עֲלִיוֹנָה שְׁנִקְרָאת קִדְשׁ, שְׁכַתוֹב (ירמיה ב) קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לַה' רִאשִׁית תְּבוּאָתָהּ. כְּמוֹ שְׁבַאֲרָנוּ, שְׁהָרִי יִשְׂרָאֵל מִשְׁמוֹנָה יָמִים נִדְבָקִים בְּשִׁמוֹ וּרְשׁוּמִים בְּשִׁמוֹ וְהֵם שְׁלוֹ, כְּמוֹ שְׁנֵאֲמַר וּמִי כַעֲמֵךְ כִּישְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאֲרָץ. וְהַעֲמָמִים לֹא נִדְבָקִים בּוֹ וְלֹא הוֹלְכִים בְּהִנְהַגּוֹתָיו, וְהַרְשָׁם הַקְדוּשׁ נֶעֱדַר מֵהֶם, עַד שֶׁהֵם נִדְבָקִים לְצַד הָאֲחֵר שְׁאִינוּ קְדוּשׁ. וְכֵא רְאָה, בְּשַׁעַת שְׁרַצָּה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַת תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, הַזְמִין אוֹתָהּ לְכַנֵּי עֲשׂוֹ. אָמַר לָהֶם: רוֹצִים אַתֶּם לְקַבֵּל תּוֹרָה? בְּאוֹתָהּ שַׁעַת רְגָזָה הָאֲרָץ הַקְדוּשָׁה, וְרַצְתָּה לְהַפְגֵּס לְגַב תְּהוֹם רַבָּה. אָמְרָה לְפָנָיו: רְבוּן הָעוֹלָם, שַׁעֲשׁוּעֵי הַשְּׁמַחָה (שֵׁל הָעוֹלָם) אֲלֵפִים שָׁנִים טָרַם שְׁנַכְרָא הָעוֹלָם, יִזְדַּמְנוּ לְפָנָיו (יִזְדַּמְנוּ תוֹרָה) (יִזְדַּמְנוּ לְפָנָיו) עֲרָלִים שְׁאִינָם רְשׁוּמִים בְּבְרִיתְךָ?!

רְבִי חֵיִיא פִתַּח (שופטים ה) ה' בְּצִאתְךָ מִשְׁדֶּה אָדוֹם אֲרָץ רַעֲשָׁה גַם שָׁמַיִם נִטְפוּ. תָּא חֲזִי, זַפְאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל בְּעֵלְמָא דִין, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי, דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אַתְרַעֲזִי בְהוּ, וְאֵינּוֹן מִתְדַבְּקִין בֵּיהּ, וְאִקְרוּן קְדִישִׁין, עִם קְדוּשׁ. וְכֵן עַד דְסָלִיק לֹון לְדִרְגָּא עֲלָאָה דְאִקְרִי קִדְשׁ, דְכַתִּיב, (ירמיה ב) קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לַיְי רִאשִׁית תְּבוּאָתָהּ. כְּמָה דְאוֹקִימָנָא, דְהָא יִשְׂרָאֵל מִתְמַנְיָא יוֹמִין מִתְדַבְּקִין בֵּיהּ בְּשִׁמְיָהּ, וּרְשִׁימִין בְּשִׁמְיָהּ, וְאֵינּוֹן דִּילֵיהּ. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (שמואל ב ז) וּמִי כַעֲמֵךְ כִּישְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאֲרָץ. וְעַמְמִין לֹא מִתְדַבְּקִין בֵּיהּ, וְלֹא אֲזִלִין בְּנִימוּסִיָּהּ, וּרְשִׁימָא קְדִישָׁא אַעֲדִיאֻ מַנְיָהּ, עַד (דף צ"א ע"ב) דְאֵינּוֹן מִתְדַבְּקִין בְּסִטְרָא אַחְרָא דְלֹאוּ קְדִישָׁא.

אָמַר לָהּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: כְּסָא כְּסָא, יֵאבְדוּ אֲלֵךְ אֲמוֹת כְּמוֹתָם, וּבְרִית הַתּוֹרָה לֹא תִזְדַּמֵּן לְפָנֵיהֶם. זְהוּ שְׁכַתוֹב ה' בְּצִאתְךָ מִשְׁדֶּה אָדוֹם אֲרָץ רַעֲשָׁה. וְדֵאִי מִשׁוּם שְׁהַתּוֹרָה לֹא נִתְּנָה יְי' בְּצִאתְךָ מִשְׁדֶּה אָדוֹם אֲרָץ רַעֲשָׁה. וְדֵאִי בְּגִין דְאִוְרִיתָא

וְתָא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דְבַעָא קְדִישָׁא בְרִיךְ הוּא לְמִיָּהּ אִוְרִיתָא לְיִשְׂרָאֵל, זְמִין בְּהּ לְכַנֵּי עֲשׂוֹ, אָמַר לֹון, בְּעָאן אַתּוֹן לְקַבְּלָא אִוְרִיתָא. בְּהֵיא שַׁעֲתָא אַתְרַגִּיזַת אַרְעָא קְדִישָׁא, וּבַעֲתָא לְאַעֲלָא לְנוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּה. אָמְרָה קַמִּיָּהּ, מְאִרִי דְעֵלְמָא, פְּסִטִירָא דְחֻדְוָה (כ"א דְעֵלְמָא) תְרִי אֲלֵפִי שָׁנִין עַד לָא אַתְבְּרִי עֵלְמָא, קְלִטִינָא קַמִּיָּהּ (נ"א קְלִטִינָא גִי) (נ"א אִוְרִיתָא קַמִּי) עֲרָלִין דְלֹא רְשִׁימָן בְּקִיּוּמָךְ.

אָמַר לָהּ קְדִישָׁא בְרִיךְ הוּא, פּוֹרְסִיָּא כּוֹרְסִיָּא, יִיבְדוּן אֲלֵךְ אוֹמִין פְּוֹוִתִיָּהּ, וְקִיָּמָא דְאִוְרִיתָא לֹא יִזְדַּמֵּן קַמִּיָּהּ, הָדָא הוּא דְכַתִּיב יְי' בְּצִאתְךָ מִשְׁדֶּה אָדוֹם אֲרָץ רַעֲשָׁה. וְדֵאִי בְּגִין דְאִוְרִיתָא

(משום שהיא ברית קדושה) אלא למי שיש בו ברית קדש. ומי שמלמד תורה למי שלא נמול, משקר בשתי בריתות - משקר בברית התורה, ומשקר בברית של צדיק וכנסת ישראל, שהתורה נתנה למקום הזה, ולא לאחר.

רבי אבא אמר, משקר בשלשה מקומות עליונים - משקר בתורה, משקר בנביאים, משקר בכתובים. משקר בתורה, שכתוב (דברים ד) וזאת התורה וגו'. משקר בנביאים, שכתוב (ישעיה נד) וכל בניך למודי ה'. הם למודי ה' ולא אחר, וכתוב (שם ח) חתום תורה בלמדי, הם ולא אחר. משקר בכתובים, שכתוב (תהלים עח) ויקם עדות ביצקב ותורה שם בישראל, וכתוב (שם קמ) אף צדיקים יודו לשמך. מי הצדיקים? זה צדיק וכנסת ישראל. שמי שלא נמול ולא נכנס לברית שלהם, לא יודו לשמו הקדוש, שהיא התורה. אמר רבי חייא, כיון שהתגלה הקדוש ברנף הוא על הר סיני לתת תורה לישראל, שככה הארץ ושבה למנוחה. זהו שכתוב (שם עו) ארץ יראה ושקטה.

בא ראה, אדם שנולד לא התמנה עליו הכח שלמעלה עד שנמול. כיון שנמול, מתעוררת עליו (רח) התעוררות של רוח של מעלה. זוכה להתעסק בתורה - מתעוררת עליו התעוררות יתרה. זוכה ועושה מצוות התורה, מתעוררת עליו התעוררות יתרה. זוכה ונושא - זוכה ומוליד בנים ומלמד אותם את דרכי המלך הקדוש, הרי אז הוא אדם שלם, שלם בכל.

אבר בהמה שנולדה, באותה שעה שנולדה, אותו כח שיש לה

לא אתייהיבת (בנין דאיהו קנימא קדישא) אלא למאן דאית ביה קנימא קדישא. ומאן דיליף אורייתא למאן דלא אתגזר, משקר בתרי קיימי, משקר בקנימא דאורייתא, ומשקר בקנימא דצדיק וכנסת ישראל. דאורייתא להאי אתר אתייהיבת, ולא לאחר.

רבי אבא אמר, משקר בתלת דוכתי עלאי, משקר בתורה, משקר בנביאים, משקר בכתובים. משקר בתורה, דכתיב, וזאת התורה וגו'. משקר בנביאים דכתיב, (ישעיה נד) וכל בניך למודי יי'. אינון למודי יי', ולא אחרא, וכתיב (ישעיה ח) חתום תורה בלמודי, אינון, ולא אחרא. משקר בכתובים, דכתיב, (תהלים עח) ויקם עדות ביצקב ותורה שם בישראל, וכתיב (תהלים קמ) אף צדיקים יודו לשמך. מאן צדיקים. דא צדיק וכנסת ישראל. דמאן דלא אתגזר, ולא עאל בקיומא דלהון, לא יודון לשמיה קדישא, דהיא אורייתא. אמר רבי חייא כיון דאתגלי קדשא ברנף הוא על טורא דסיני, למיהב אורייתא לישראל, שכיבת ארעא, ותבת בניחא, הדא הוא דכתיב, (שם עו) ארץ יראה ושקטה.

תא חזי, פר נש דאתיליד לא אתמנא עליה חילא דלעילא, עד דאתגזר. כיון דאתגזר, אתער עליה (רוחא) אתערותא דרוחא דלעילא. זכי לאתעסקא באורייתא, אתער עליה אתערותא יתיר. זכי ועביד פקודי אורייתא, אתער עליה אתערותא יתיר. זכי ואתנסיב, זכי ואוליד בנין, ואוליף לון אורחוי דמלכא קדישא, הא כדין הוא אדם שלים. שלים בכלא.

אבר בהמה דאתילידת, בההיא שעתא דאתילידת, ההוא חילא דאית לה בסופה, אית לה בההיא שעתא

דאתילידת, ההוא חילא דאית לה בסופה, אית לה בההיא שעתא